మన కథ నిజం కాదా!

- మన్నెం శారద

(గత సంచిక తరువాయి)

"నిన్నే ఇలా రా" అన్నాడతను గొంతులోకి ఎక్కడలేని సౌమ్యత అరువు తెచ్చుకుంటూ.

ఈసారి చప్పున వచ్చి తన చేతిని సుబ్బూ చేతికి చుట్టి గట్టిగా పట్టుకుని "ఉహూ. నేను రాను. నువ్వు నన్ను తీసుకెళ్ళిపోతావు" అంది మహా భయంగా.

అతను పరిహాసంగా నవ్వాడు.

"బేబీ.. ఆ పని చేసేవాడినయితే ఎప్పుడో చేసేవాణ్ణి. నీ ఆచూకీ తెలుసుకోలేనంత వెర్రివాణ్ణా. ఒకసారి నీతో మాట్లాడాలని. అంతే" అన్నాడతను.

"అయితే నేనూ సుబ్బూ కలిసి వస్తాం" అంది మహా ఇంకాస్త సుబ్బూ చెయ్యి గట్టిగా పట్టుకుంటూ.

"అదేంటి మహా..! పిలుస్తున్నది మీ నాన్నగారే కదా వెళ్ళు. మధ్యలో నేను దేనికి?" అన్నాడు సుబ్బూ ఆమె చేతిని విడిపించుకునే ప్రయత్నం చేస్తూ.

"ఉహూ. నేన్నమ్మను. మా మమ్మీ ఏం చెబితే అదే చేస్తాడు మా డాడీ" అంది మొండిగా మహా.

అతను భుజాలెగరేసి నిట్టూరుస్తూ "సరే రండిద్దరూ" అన్నాడు.

"ఎక్కడికి తీసుకెళ్తావ్?" అనడిగింది మహా అనుమానంగా.

"ఇక్కడే ఎక్కడయినా కూర్చుని మాట్లాడుకుందాం"

"అయితే బారేజ్ మీదకి తీసుకెళ్ళు"

సుబ్బూ మహావైపు నిస్సహాయంగా చూసాడు. ఆమె చూపుల్లో వేడుకోలుంది.

"రండి. ఇన్నాళ్ళూ పెంచిన నాకన్నా మిమ్మల్నే ఎక్కువగా నమ్ముతుంది. లవ్ యీజ్ బ్లయిండ్" అన్నాడతను. అతని మాటల్లో నిస్పృహని గమనించాడు సుబ్బూ.

అయిష్టంగానే మహాతోపాటు కారెక్కాడు సుబ్బూ.

కారు ధవళేశ్వరం బారేజ్ మీదకి సాగుతుంటే చెప్పాడతను "నా పేరు ధనుంజయరావు. నా కూతురు నా గురించి చెప్పేవుంటుంది."

"లేదు. ఈ విషయాలు మా మధ్య దొర్లలేదు."

ఈసారి ధనుంజయరావు వ్యూ మిర్రర్‌లోంచి సుబ్బూవైపు మరింత ఆశ్చర్యపోయి చూశాడు.

"అంటే స్వీట్ నథింగ్స్ తప్ప మరేమీ లేదంటారు" అన్నాడు కొంచెం వ్యంగ్యంగా.

సుబ్బూ ఏదో చెప్పబోయేంతలో మహా అతని తొడగిల్లింది మాట్లాడొద్దంటూ.

"నిజమే ప్రేమలో పడిన వారికి లోకంలో మరేదీ కనిపించదు. తర్వాత తర్వాత తెలుస్తుంది తమెంత ఊబిలో పడింది. బేబీ చాలా గారాంగా అపురూపంగా పెరిగింది. నాకు ఒక్కగానొక్క కూతురు. దానిమీద ఎన్నో ఆశలు పెట్టుకుని పెంచాం. దాన్ని ఒక మహారాణిలా చూడాలనుకున్నాం. తెలివుండి చదువుని కూడా గేమ్‌గా ఆడి పాడు చేసుకున్నా ఊరుకున్నాం. నిజానికి మాకు ఇంజనీరింగ్ డిగ్రీలతో పనిలేదు. వాళ్ళ మమ్మీ కొంచెం స్ట్రిక్టే. కాదనను. అది ఆవిడ స్వభావం. కానీ నేను చాలా ప్రేమగా పెంచాను. ఏది కావాలంటే అదిచ్చాను. నాకయినా చెప్పకుండా ఇలా వచ్చేయడం... మీరు తల్లిదండ్రులయితేగానీ ఆ బాధ అర్థంకాదు."

సుబ్బూ చిరాగ్గా చూశాడు మహా వైపు.

కారు బారేజ్ మీద ఆగింది.

ముగ్గురూ కారు దిగారు.

వరదకాలం కావడంతో గోదావరి తన ఉధృతాన్ని ఉవ్వెత్తున లేచి చూపిస్తోంది.

అడ్డుకట్టని చూసి ఆగ్రహంతో సుడులు తిరుగుతోంది.

దరిదాపు అన్ని గేట్లూ తెరిచేసారు. నది జైలునుండి విడుదలయిన ఒక వీరవనితలా పొగలు కక్కుతూ డౌన్ స్ట్రీమ్ వైపు పరుగులు పెడుతోంది.

అక్కడ రెయిలింగ్‌కి జేరబడి నిలబడ్డాడు ధనుంజయరావు.

"ఇప్పుడు చెప్పండి. మీరిద్దరూ పెళ్ళి చేసేసుకున్నారా?"

సుబ్బూ మహా చేతిని విదిలించుకుని "మీరు మమ్మల్ని అపార్థం చేసుకుంటున్నారు. మా యిద్దరికీ ఎలాంటి సంబంధం లేదు. మీరనుకున్న మాటలేవీ మా మధ్య జరగలేదు. అసలు తనెవరో ఎందుకు బయటకొచ్చిందో నాకు తెలియదు. కొన్ని రోజులుంటానంది. షెల్టర్ యిచ్చానంతే" అన్నాడు సుబ్బూ కాస్త కోపంగా మరికాస్త అసహనంగానూ.

సుబ్బూ మాటలకి తెల్లబోయి చూశాడు ధనుంజయరావు.

మహా తలదించుకుంది.

"బేబీ ఎందుకిలా?" అని మాత్రం అనగలిగాడు ధనుంజయరావు.

మహా రోషంగా తలెత్తి చూసింది.

"నీకు తెలియదా? ఏం జరగనట్లు మాట్లాడుతున్నావేంటి? అన్నీ యిచ్చారట అన్నీ. అదేదో మీరే ఘనకార్యం చేసినట్లుగా. ఇక్కడకొచ్చి చూడు వీళ్ళంతా ఒకరికొకరు ఎంత ఆప్యాయతల్ని పంచుకుని జీవిస్తున్నారో. వీళ్ళకి డబ్బు మాత్రమే లేదు. ప్రేమ వుంది. మనుషుల్లా బ్రతుకుతున్నారు. నువ్వేం చేసావ్? ఆ జిడ్డుగాడికి, బుర్రలేనివాడికి కేవలం డబ్బుందని మాత్రం పెళ్ళి చేద్దామనుకున్నారు. డబ్బంతా మూటగట్టుకుని ఏం చేసుకుంటారు నేను చచ్చాక?"

ధనుంజయరావు నిరుత్తరుడయినట్లుగా చూస్తున్నాడు.

సుబ్బూ కూడా మహా ఉక్రోషాన్ని, కోపాన్ని హృదయంలో జరుగుతున్న అంతర్యుద్ధాన్ని ఆసక్తిగా గమనిస్తున్నాడు.

"సరే ఆ పెళ్ళి చేయం. ఇంటికి రా"

"రాను. మిమ్మల్ని నమ్మను"

"మరేం చేస్తావ్? నా మంచితనాన్ని పరీక్షిస్తున్నావ్. నిన్ను బలవంతంగా తీసుకెళ్ళడం నాకు చిటికెలో పని" ధనుంజయరావు కళ్ళు ఎర్రబడ్డాయి.

మహా బారేజ్ రెయిలింగ్ దగ్గరకి రివ్వున వెళ్ళింది. "ఆ పని చేస్తే నేను ఇప్పుడే యిక్కడ దూకి చచ్చిపోతాను" అంది కోపంతో బుసలు కొడుతూ.

సుబ్బూ మహాని రెక్కపట్టుకుని ఇవతలికి లాగాడు.

"ఏం మాటలవి. మీ డాడీకే కాదు. నాక్కూడా సందేహమే. ఇప్పుడు యిక్కడుండి ఏం చేయాలని. ఆ పెళ్ళి చేయనంటున్నారుకదా! వెళ్ళు మరి" అన్నాడు.

"లేదు సుబ్బూ నాకో పని వుంది. అదయ్యాకనే వెళ్తాను. నాకో సంవత్సరం టైం కావాలి. అప్పుడు వెళ్తాను. అంతవరకు నా జోలికొస్తే నా శవాన్నే చూస్తారు."

సుబ్బూ ధనుంజయరావు వైపు చూశాడు.

ధనుంజయరావు జేబులో చేతులు పెట్టుకుని నిస్సహాయంగా ఆకాశం కేసి చూస్తూ "సరే ఆ పనేంటో కానిచ్చి నువ్వు నా కూతురిగా తిరిగి యింటికి రావాలి. నేను నీకిష్టమైన పెళ్ళే చేస్తాను. కానీ అది నా చేతుల మీదుగా మాత్రమే జరగాలి" అన్నాడు.

మహా తల పంకించింది.

సుబ్బూ ఇక వెళ్తామన్నట్లుగా చూశాడు.

"నా కూతురు బాధ్యత మీ చేతుల్లో పెడుతున్నాను. ఆమె ఏమనుకుంటుందో అది సక్సెస్ కావడానికి మీరు సాయపడండి. సరిగ్గా సంవత్సరం తర్వాత ఇదే రోజు తన కోసం నేను వస్తాను. మాట తప్పరని ఆశిస్తున్నాను" అన్నాడు ధనుంజయరావు.

తను అనుకున్నది సాధించకుండా వెళ్ళాల్సిరావడం వలన అతని కళ్ళలో అవమానం, బాధ ఎర్రటి జీరల్లా అలుముకున్నాయి.

సుబ్బూకి చాలా బాధనిపించింది.

వెంటనే తన తల్లిదండ్రులు గుర్తుకొచ్చారు.

బాధగా తలదించుకున్నాడు.

అందరూ కారెక్కారు.

కారు తాము ఎక్కిన చోటుకొచ్చి ఆగింది. మహా సుబ్బూ కారు దిగారు.

కారు ముందుకి సాగిపోయింది.

మహా, సుబ్బూ బైకెక్కింది మౌనంగా.

సుబ్బూ మౌనంగానే ఆమెని ఇంటిదగ్గర దింపి అదే బైక్ మీద తిరిగెళ్ళిపోయాడు.

దూరంగా బైక్ మీద వస్తున్న సుబ్బూని చూసి కాళిదాసు మొహం వికసించింది గాని అది కనబడనివ్వకుండా బుగ్గలు పూరించి, మూతి బిగించి బింకంగా కూర్చున్నాడు.

అక్కడే సత్యవతి, సత్తిరాజు ఊరినుండి తెచ్చిన చిక్కుడు కాయల్లో ముదురివి తీసి గింజలు ఒలిచి ఓ గిన్నెలో పోస్తున్నారు.

"వీటితో ఎజిటబుల్లు పులావు జేస్తే వూరువూరంతా గుమ్మెత్తి పొద్దనుకో అక్కా" అన్నాడు సత్తిరాజు సంబరంగా గిన్నెలోని ముదురు గింజలవేపు మురిపెంగా చూస్తూ.

"అవునవును. కాళీగా కూసుని తినేవాడికి రుసులకేం లోటు? ఆడొస్తున్నాడు జూడు" అన్నాడు కాళిదాసు సత్యవతి కేసి చూస్తూ. సత్యవతి వీధికేసి చూసింది.

సరిగ్గా అప్పుడే సుబ్బూ బైక్ అరుగు దగ్గర బ్రేకేసి ఆపి జేబులో నోట్ల కట్ట తీసి చేతిలోని గన్నేరు పూలు దానిమీద పెట్టి కాళిదాసు చేతికిచ్చి నమస్కారం పెట్టాడు.

కాళిదాసు శరీరాన్ని కదిలించి "సరిసర్లే. మజ్జెలో ఈ పూలేటి?" అన్నాడు చిరాగ్గా.

"ఆలస్యమైంది కదండీ" అన్నాడు నవ్వుతూ సత్యవతి వైపు చూసి చిలిపిగా.

" ఏటి రోడ్డు మీన పూలే. కడియంలంక దగ్గరెట్టుకుని నాలుగ్గులాప్పూలు కూడా కొన్లేక పోయావా?" అంటూ నోట్ల కట్టు సత్యవతి మీదకి గిరాటెట్టి 'సూస్కో లెక్క' అన్నాడు.

"ఆడు తేవడం - నేను లెక్కెట్టడం ఎప్పుడయినా జరిగిందా రారా లోనకి. ఏవన్నా తిన్నావో లేదో" అంది సత్యవతి ప్రేమగా. సత్తిరాజు మాత్రం చాలా చిత్రంగా సుబ్బూనే గమనిస్తున్నాడు.

"కుర్రాడు చాకులా ఒడ్డూ, పొడవుతో ఈ మజ్జెనే వచ్చిన సినిమాలో అర్జున రెడ్డిలా అదిరిపోతున్నాడు. ఈ పిల్లోడు వడ్డీలొసూళ్ళు జేయడమేంటి. వడ్డీలొసూళ్ళోడంటే ఏదో కాలవొడ్డున కిల్లీకొట్టుకాడ కూసునే ఆవారాగాడులా వుంటాడనుకున్నాడు తను. బాగా మంచి కుటుంబం నుండొచ్చినట్లున్నాడే" అనుకుని తెల్లబోయాడు సత్తిరాజు.

"అక్కా.. ఈ పిల్లాడా సుబ్బు అంటే?" అనడిగాడు గుసగుసగా.

సుబ్బూ అరుగెక్కి కూర్చుని "తిన్నానండి. ఇస్తే గిస్తే కాస్త ఫిల్టర్ కాఫీ యివ్వండి" అన్నాడు నవ్వుతూ.

సత్యవతి చిక్కుడుకాయలగింజలు తీసుకుని లేచిలోనికెళ్ళింది. కూడా వెళ్ళాడు సత్తిరాజు.

"అక్కా సుబ్బూ అంటే ఏదో అనుకున్నా ఈ పిల్లాడా! సూడ్డానికి సాకులా వున్నాడు. మనింట్లో ఆడపిల్లలు లేరుగాని వుంటే ముడెట్టేసి మనల్నో కలిపేసుకునేవాళ్ళం" అన్నాడు తెగ ఆనందపడిపోతూ.

సత్యవతి బదులుగా నవ్వింది.

"అవునా ఆణ్ణి జూస్తుంటే నాకూ అలానే అనిపిస్తుంటది. ఏటో ఈ బెమలు. ఎవరికి ఎవర్రా. తీరా తాళిగట్టే టైముకి కులాలు, డబ్బులే లెక్కకి మిగుల్తాయిరా. పద ఈ గ్లాసు మీ బావకివ్వు" అంటూ సత్యవతి మరో గ్లాసు తెచ్చి సుబ్బూకిచ్చి ప్రక్కన కూలబడింది.

"నేను మీకు చెప్పకుండా డబ్బు వాడటం తప్పే. కానీ పరిస్థితి అలా వచ్చింది" అంటూ చెప్పాడు సుబ్బూ కాళిదాసుకి.

"సర్లే. అయిపోయిందిగా. ఏదో పెద్దాణ్ణి కోప్పడ్డాను. మీ నాన్నయితే అనడా?" అన్నాడు కాళిదాసు.

"ఆయనకి ముక్కూ మూతికి తేడా తెలియదు. నువ్వు లేకపోతే ఆ కాసిని డబ్బులు కూడా వచ్చేయికావు" అంది సత్యవతి.

"లేదండి చెప్పాల్సిన బాధ్యత నాకుంది. మాస్టరుగారు అకస్మాత్తుగా చచ్చిపోయారు. ఆవిడ ఏడుస్తూ ఫోను చేసారు. తీరా వెళితే అద్దింటివాళ్ళు ఇల్లు ఖాళీ చేయమని ఇల్లుగలవాళ్ళు వత్తిడి చేసారు. ఆవిడ చేతిలో చిల్లుగవ్వలేదు. ఇక దారిలేక నేను కర్మకాండలు చేసి ఆవిణ్ణి మా బిల్డింగ్‌లోకి షిఫ్ట్ చేసాను. వెంటనే మీకు డబ్బు సర్దలేకపోయాను" అన్నాడు సుబ్బూ క్లుప్తంగా వివరిస్తూ.

కాళిదాసులో అపరాధభావం తొంగి చూసింది.

వెంటనే మాట్లాడటం రాక అటూ యిటూ దిక్కులు చూశాడు.

"అయ్యో అంతపని జరిగిందా? నేను అంటూనే ఉన్నానా. ఒకడి రూపాయి ముట్టుకునే రకం కాదు నువ్వని. ఇదంతా మావల్లే. చేతగాని యాపారాలు చేసి ఇతరుల కొంపలకి చేటు తెచ్చాం ఆఖరికి. ఈ డబ్బు తిరిగి తీసుకెళ్ళి ఆవిడకి సాయం చెయ్యరా" అంది సత్యవతి బాధగా.

"అక్కర్లేదండి ఆవిడకి పెన్షన్ వచ్చింది. అమ్మగారిప్పుడు ప్రశాంతంగానే వున్నారు" అన్నాడు సుబ్బు.

సత్యవతి, కాళిదాసు మరేం మాట్లాడలేకపోయారు.

సుబ్బూ లేచి నిలబడ్డాడు.

"అదేం౦టా వంట చేస్తా తినేళ్ళు" అంది సత్యవతి.

"లేదండి. పనుంది. ఒకటి మాత్రం నేనెప్పుడూ గుర్తుపెట్టుకుంటాను. మీరు నాకు ఆశ్రయం యిచ్చారు. అన్నం పెట్టారు. మీరెప్పుడూ బాగుండాలి. మీరీ పనినుండి తీసేసినా నేను మిమ్మల్ని మరచిపోను. వస్తా" అంటూ సుబ్బూ వెళ్ళిపోతుంటే మొదటిసారి కాళిదాసు కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగయి.

పిల్లలు లేని సత్యవతి మనసు ఆర్ద్రమైపోయింది.

ఆ రోజు పనేం లేదు సుబ్బూకి నిజానికి. కానీ ఇంటికి వెళ్ళాలంటే ఏదో తటపటాయింపు.

అసలు మహా ఉద్దేశ్యమేమిటి? ఎందుకు తండ్రిని ఒక సంవత్సరకాలం టైమడిగింది.

తన చేతిని చుట్టుకున్న ఆమె చేతి స్పర్శ తననింకా వెంటాడుతూనే వుంది. మనసు కలవరపడుతూనే వుంది.

ఇంతదాకా వచ్చాక మహాతో తన ఉద్దేశ్యమేమిటో తెలుసుకోకుండా కాలం గడపడం భావ్యం కాదు.

తన మనసుతో తను ఆటలాడుకోలేడు.

అతను అటు తిరిగి ఇటు తిరిగి కాస్త ఆలస్యంగానే ఇల్లు చేరాడు. మహా ఏదో పాటలు వింటూ కూర్చుంది. సుబ్బూని చూడగానే మహా కూడా కలవరపడింది.

"వచ్చావా?" అంది పొడిగా.

"ఊ" అన్నాడు సుబ్బూ పొడిగా.

ఇదివరకయితే "నా యింటికి నేను రానా మహాతల్లీ" అని ఏదో ఒకటి గీరగా జవాబిచ్చేవాడు.

"భోంచేసావా?"

"ఊ"

మహాకి మరేం మాట్లాడాలో తోచడం లేదు.

"ఈ రోజు సుబ్బూతో మాట్లాడాలి. అవును పూర్తిగా మాట్లాడాలి."

కానీ ఎలా మొదలు పెట్టాలో తెలియడం లేదు మహాకి.

ఈ రోజు మహాని అంతా అడగాలి అనుకుంటున్న సుబ్బూకి కూడా ఎలా కదిలించాలో తెలియడంలేదు.

చివరికి సుబ్బూనే ధైర్యం చేసి "ఒక సంవత్సరం టైము మీ డాడీని ఎందుకడిగావ్? సంవత్సరంలో ఏం చేయాలని? అసలెందుకింట్లోంచి వచ్చేసావ్? మీ బావని చేసుకోవడం యిష్టంలేకనేనా?" అన్నాడు చిన్నగా.

మహా కాసేపు మౌనం వహించింది.

"నీకు సరిగ్గా చెప్పలేదు. నన్ను కౌశిక్ మోసం చేసాడు."

ఆ మాట వినగానే సుబ్బూకి నవనాడులూ కృంగినట్లయింది.

అయినా పూర్తిగా మహా కథ వినాలనే నిర్ణయించుకున్నాడతను.

"కౌశిక్ ఎవరు? నీ క్లాస్‌మేటా?"

"కాదు అతను మెడిసన్ చేస్తున్నాడు. రాణికి ఫ్రెండ్"

"రాణి ఎవరు?"

"అది నా క్లాస్‌మేటు. నాతో బాగా క్లోజ్‌గా వుండేది. నేను ఎక్కడికెళ్ళినా నాతో వచ్చేది. అలా ఇద్దరం ఒకసారి ఒక రెస్టారెంటు కెళ్ళాం. అక్కడికి రాణి పిలిస్తే వచ్చాడతను. అలా పరిచయమైంది. పాటలు చాలా బాగా పాడతాడతను. అలా తరచూ కలుస్తూ వచ్చాం. అతను నన్ను ప్రపోజ్ చేసాడు. నాకూ యిష్టం ఏర్పడింది. చదువయ్యాక పెళ్ళిచేసుకోవాలనుకున్నాం. రాణీ కూడా మాతో వస్తూనే వుండేది. అప్పుడే ఎవరికీ చెప్పొద్దని కౌశిక్ అనడంతో నేను రాణీతో కూడా ఆ విషయం చెప్పలేదు. నేను డిబార్ అయ్యాక మమ్మీ నా మేరేజ్ మా బావతో నిశ్చయం చేసేసింది. నేను కౌశిక్‌కి చెప్పాను. కౌశిక్ కొన్నాళ్ళు ఆగాలన్నాడు. కానీ ఇక్కడ ఆగే వీలు లేదు. నేను ఇంట్లోంచి పారిపోయి కౌశిక్ రూమ్‌కి వెళ్ళాను. అక్కడ.. అక్కడ.." మహా చెప్పడం ఆపి ఏడ్చింది.

సుబ్బూ వారించాలని చూడలేదు.

ఆమె కథ అంతా వున్నదున్నట్లు బయటకి రావాలంటే తనేం మాట్లాడకూడదని మౌనంగానే వుండిపోయాడు.

"అక్కడ ఆ డర్టీగూస్.. రాణి వుంది. ఇద్దరూ.. " అంటూ మళ్ళీ ఏడ్చింది మహా.

"నన్నిద్దరూ ఛీట్ చేసారు. కౌశిక్ ప్రేమంతా అబద్ధం. నేను ఏడ్చాను. అన్నీ విసిరికొట్టాను. వాళ్ళిద్దరూ నా బాధని తేలిగ్గా తీసుకుని నవ్వారు. ఒక బేవకూఫ్‌లా చూశారు. నేను ఏడుస్తూ యింటికెళ్ళలేక ఇలా వచ్చేస్తుంటే ఆ రౌడీలు వెంటబడటం నువ్వు కలవడం జరిగింది" అంది మహా మళ్ళీ ఏడుస్తూ.

సుబ్బూ కాసేపు మౌనంగా కూర్చున్నాడు.

మహా కూడా సన్నగా వెక్కుతూ అలానే కూర్చుంది.

"మరిప్పుడేం చేయాలని? కౌశిక్‌ని నువ్వింకా ప్రేమిస్తూనే వున్నావా?" అడగలేక అడిగాడు సుబ్బూ.

"ఛీ! లేదు."

"మరింక ఇంటికెళ్ళిపోవచ్చుగా!"

మహా కళ్ళెత్తి సుబ్బూ వైపు చూసింది.

"కౌశిక్ నన్నవమానించాడు. నేను నిజంగా అతన్ని చూసి ఏమీ ఫస్టుసైటులోనే ప్రేమించేయలేదు. అతనే చాలా కల్లబొల్లి కవిత్వాలు చెప్పాడు. ప్రతిసారీ నా హృదయపు లోతుల్లో వున్నావని - నువ్వు లేకపోతే నేను లేనని కవిత్వాలు చెప్పి పాటలు పాడి ఇంప్రస్ చేసాడు. రాణీ కూడా నాతో స్నేహంగా వుంటూ ద్రోహం చేసింది. నీకు తెలియదు సుబ్బూ నేను ఎంత ఏడ్చానో తెలుసా! అలా యింటినుండి వచ్చేసాను. ఇలా ప్రేమలో నిలువునా మోసపోయాను. చచ్చిపోవాలనుకున్నాను. అందుకే గోదావరిలో దూకేద్దామని రాజమండ్రి వచ్చాను. కానీ అంత ధైర్యంలేకపోయింది. నువ్వు.. నువ్వు కనపడకపోతే చచ్చిపోయేదాన్నేమో" అంది మహా మళ్ళీ ఏడుస్తూ.

సుబ్బూకి నిజంగా చాలా జాలేసింది.

దగ్గరకి తీసుకోవాలని - ఊరడించాలనీ అనిపించింది. కానీ తను అవకాశం తీసుకుంటున్నాననుకుంటుందేమో అని అలానే చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

"అంతా జరిగిపోయిందిగా. ఇక ఏడవకు" అన్నాడు ఊరడింపుగా.

"నీకు నీకు తెలియదు సుబ్బూ! ఆ రోజు వాళ్ళు నన్నెంత హేళన చేసారో. నన్నొక వాంప్‌లా వాళ్ళిద్దరి ప్రేమని సహించలేని డెవిల్లా చాలా అన్నారు. అవన్నీ మరచిపోలేకపోతున్నా. నిజానికి వాడు నా కాలిగోటికి పోలడు. కానీ నేను ప్రేమలో అలా అతన్ని తక్కువగా ఆలోచించలేదు. చాలా నమ్మాను. నేను ఈ రోజుల్లో అమ్మాయినయినా డబ్బూ, పలుకుబడీ వున్నదాన్నయినా ప్రేమలో చాలా నిజాయితీగానే వున్నాను."

"సరే బాధగానే వుంటుంది. అదే తలచుకుంటే ఎలా? వదిలేయ్. జీవితం ముందుకెళ్ళాలి కదా! నీకేం లోటుంది? మీ డాడీ కూడా అంత కఠినంగా లేరు కదా! ఇంటికెళ్ళి నీకిష్టమైన వ్యక్తిని పెళ్ళిచేసుకో. పడిపోయి లేవకుండా వుంటామా? ఇవన్నీ నడుస్తున్నప్పుడు గుచ్చుకునే ముళ్ళలాంటివి. నువ్వెళ్తానంటే నేను తీసుకెళ్ళి మీ డాడీకి అప్పచెపుతాను"

"వద్దొద్దు" మహ అమాంతం సుబ్బూ చేతులు పట్టుకుంది.

"మరి?"

"నేను.. నేను వాళ్ళమీద కక్ష తీర్చుకోకుండా వదలను"

సుబ్బూ ఆశ్చర్యంగా చూశాడు మహ వైపు.

"ఎలా?"

"అదే ఎలా?"

"అదే తెలియడంలేదు సుబ్బూ" అమాయకంగా సుబ్బూ వైపు జరిగి అడిగింది మహ.

"వాళ్ళని చంపేద్దామా?" వాతావరణం తేలిక చెయ్యడానికి నవ్వుతూ అడిగాడు సుబ్బూ.

"అమ్మో వద్దు. బ్రతికుండగానే చావాలి"

"అదెలా?"

"తెలియకేగా అడుగుతున్నా"

ఆమె చిన్నపిల్ల మనస్తత్వానికి సుబ్బూకి నవ్వొచ్చింది.

ప్రతిమనిషికి అంతరాత్మ వుంటుంది. అది ఎంత నొక్కిపట్టినా తిరగబడి లేచి ప్రశ్నించే రోజు వచ్చి తీరుతుంది. బయటకి ఎన్ని కబుర్లు చెప్పినా ఎంత కప్పిపుచ్చుకుని నటించినా అది ఏదో ఒకనాడు కృంగదీయక మానదు. అదంతా మహకి అర్థం కాదు.

అందుకే సుబ్బూ నవ్వుతూ "పడుకో! రాత్రిపూట మన బాధలూ, కష్టాలు రెట్టింపయి ఏడిపిస్తుంటాయి. రేపు నేను ఏం చేయాలో చెబుతా" అన్నాడు.

"నిజంగా చెబుతవా?"

"ప్రామిస్"

"ప్రామిస్"

మహ అతని చేతిని పట్టుకుని ముద్దుపెట్టుకుని గదిలోకెళ్ళిపోతుంటే ఆశ్చర్యంగానూ, ఒకలాంటి సంతోషంతోనూ ఆమెనే చూస్తుండిపోయాడు సుబ్బూ

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

COMMENTS